

ща бѣха нарѣдени по европейски: столове, диване, маси свидѣлствуваха богатството на домовладиката, и тукъ, както и въ другитѣ кѣщи, голѣма безрѣдница; заплакалата домакинка, съ помощта на дъщеря си и слугинята си, прибира от шкафовѣтъ и сѣнджцитѣ всичко, което е по скъпо и го товари на двѣ впрегнати вече кола. Нѣ покѣщнина много! всичко нѣма дѣ да натоваришъ! Безъ да искашъ ще поплачешъ! Пжкъ колко сж бѣдни семейства, които нѣматъ кола и коне! Тѣ и най нужднитѣ нѣща нѣма да взематъ! Тежко е да се гледа такава гледка отъ всеобщо разоряване и разрушаване.

Отъ давна ли видѣхъ азъ Казанлъжкѣ тѣй веселичекъ, живичекъ, пыленъ съ надѣжди, и ето—една несполука, и града го нѣма вече! Като остави женитѣ да събиратъ, пияничкия домакинъ начена да ни угощава, виното и ракията не могатъ да взематъ съ себе си!

Съ менъ се спрѣха петъ казаци и капитанъ Ефремовъ, които бѣха дадени въ мойго распорѣждане, когато бѣхъ комендантинъ въ Сгара Загора. Ефремовъ наедно съ Гурски гледале боя отъ прозорцитѣ на конака. Когато станало ясно, ченій по всичката позиция отстѣпваме, тѣ рѣшили да възложатъ на въоръженитѣ граждани—милиционери пазенето на заложницитѣ и запренитѣ, а сами съ останалия взводъ излѣзле отъ града по Казанлъжския пѣтъ. Ефремовъ увѣрява, че върху имъ наченале страшно да гърмѣтъ изъ кѣшитѣ, нѣ не мислѣхъ да е било толкозъ «страшно», за това защото азъ премигнахъ чрѣзъ пламналия градъ слѣдъ Ефремова, и такова страшно гърмене върху мене нѣмаше макаръ че и да гърмнаха нѣколко пѣти. Ротата на капитана Волгина сжщо благополучно оставила боя, нѣ, за голѣмо чудо, Волгинъ неприелъ моята заповѣдъ да отстѣпи, която му пратихъ съ единъ драгунинъ.

Между другитѣ дребулии, които домакинката извадила изъ сѣнджцитѣ, азъ забѣлявахъ единъ старъ, изтритъ, нѣ доста хубавъ далекогледъ.

— А това какъ е влѣзло въ рѣцетѣ ви? попитахъ азъ домакина.